

DEUX RÉMI, DEUX

[Pierre Léon, 2015]

PASE ÚNICO EN NUMAX: 14.05.2018 | V.O.S.E.

Deux Rémi, Deux (2015, 65')

Dirección: Pierre Léon

Guión: Pierre Léon, Renaud Legrand

Elenco: Pascal Cervo, Luna Picoli-Truffaut, Serge Bozon, Bernard Eisenschitz, Jean-Christophe Bouvet, Jackie Raynal, Patricia Mazuy, Pascale Bodet

Son: Maxence Dussère, Rosalie Revoyre

Vestuario: Renaud Legrand

Dirección de arte: Olbek Martel

Montaxe: Martial Salomon

Música: Alexander Zekke

Fotografía: Thomas Favel

Produtoras: Ferris, Brockman (Francia)

Distribuidora: Barberousse Films

Formato de proxección: DCP2K

Idioma orixinal: Francés

PREMIOS E FESTIVAIS

Locarno 2015 (Signs of Life), Viennale 2015 (Sección Oficial), Sevilla 2015 (Las Nuevas Olas)

FILMOGRAFÍA

Phantom Power, 2014

Por ejemplo, Electra, 2013

[con Jeanne Balibar]

À la barbe d'Ivan, 2010

Biette, 2010

L'idiot, 2008

Guillaume et les sortilèges, 2007

Octobre, 2006

SINOPSE

Con trinta anos, sen algo que se poida considerar un traballo e moi tímido para o amor, Rémi está un pouco perdido na vida até o día que aparece o seu doppelgänger, o seu outro eu, altivo e non moi agradábel. Cal dos dous é o auténtico Rémi?

«A maneira en que o cineasta tingue o naturalismo do seu filme dunha comicidade surrealista acada o encanto dun conto filosófico»

Isabelle Regnier, LE MONDE

“Parcal Cervo é o noso Jean Gabin”

Entrevista con Pierre Léon

Cal é a orixe deste proxecto? É dobre. Dunha parte apeteciame traballar con Pascal Cervo, escribir un filme pensando nel. E como estaba relendo *El doble* de Dostoievski, pensei que sería aínda máis marabilloso se encarnaba dous personaxes no canto dun. Comecei a escribir o guión canda Renaud Legrand, mais axiña me dei de conta de que cumpría contar esta historia despegándose do libro, porque impuña unha tonalidade, un modo. Foi nese momento no que a comedia se impuxo de seu, e finalmente ficaron poucas cousas da novela, fundamentalmente o punto de partida, o monólogo de Rémi na casa da súa nai, e algúns detalles.

Por que o ton da novela non podía ser o do propio filme? O grotesto en Dostoievski atopábase nun estadio experimental en *El doble*, fortemente influído por Gogol. En *El idiota* o relato é máis oral, a violencia verbal dos personaxes é de entrada dramático, mais en *El dobre* está presente todo o tempo e é atrozmente pesimista, un pesimismo que se desenvolve no límite da comicidade e eu non vía como conciliar os dous motivos. O grotesto no cinema non exclúe o tráxico mais teñen que sucederse, non acumularse.

Servíronche de referencia outros filmes que poñen en escena actores con dous personaxes? Entre as cousas

que eu non sabía facer atopábase esta obriga de mostrar os dous Rémi no mesmo plano. Unha figura imposta. Finalmente deixei o papel de ilusionista para a mesa de montaxe. Desta maneira puiden concentrarme máis no traballo cos actores, menos condicionados polos problemas técnicos e as súas esixencias. Non procurei referentes na historia do cinema, mais vimos con interese *Una vida robada* (Curtis Bernhardt, 1946), onde Bette Davis interpreta dous papeis, e sobre todo a escena entre Iván e o diaño en *Los hermanos Karamazov* (Kirill Lavrov, Ivan Pyryev, Mikhail Ulyanov, 1969), un verdadeiro festival de delirio rococó. Tamén hai un filme moi curioso de Robert Siodmak, *A través del espejo* (1946), con Olivia de Havilland interpretando dúas irmás xemelgas.

Por que querías escribir un guión para Pascal Cervo? É un dos mellores actores que coñezo, o máis imaxinativo e divertido. Un actor perfecto para min, non sei por que exactamente. A primeira vez que o vin foi en *Les amoureux* (1994) de Catherine Corsini, foi como unha aparición. Seguino como un verdadeiro fan, os filmes de Laurent Archard, *Salimbank* (2003) de Jean-Claude Biette. «É o noso Jean Gabin», díxome un día Martial Salomon, o montador do filme.

Como traballaches a cor do filme? **É moi soleada e colorista.** Desde o comezo, con Thomas Favel, director de fotografía, queríamos que houbese un cambio de luz coa chegada de Rémi 2 ao filme, que houbese un contraste entre as secuencias do día e as da noite. Definín as cores do filme desde o primeiro plano, anunciei o espectro cromático antes que nada, con eses reflexos azuis nos cabelos. Creo que nunca fun quen de soltarde de

tal maneira no uso da cor. Mais é lóxico, porque desde o comezo unha das certezas era que xogase un papel dramático. A escolla dunha oposición entre o azul e o laranxa, entre o día e noite, permite preservar unha unidade ao filme e evitar a confusión. A unidade do filme non é a busca da luz e a cor, ao contrario, a luz e a cor desencadean o propio filme. O meu primeiro filme *verdadeiro* chámase *Deux dames sérieuses*, gravado en 1988, e teño a sensación de ter filmado en bucle desde entón. O *deux* xa estaba aí.

Publicado en unifrance.org
Tradución: Xan Gómez Viñas

O DIRECTOR

PIERRE LÉON nace o 11 de novembro de 1959 en Moscova. Cineasta, actor (con Skorecki, Biette, Bozon, Bonello), tradutor (Tsvetaïeva, Blok, os irmáns Váiner), crítico (membro do consello de redacción de *Trafic*) e mestre (La Fémis, Moscow School of New Cinema), a súa obra coñece unha retrospectiva integral no museo Jeu de Paume en 2007 e na Cinemateca de Lisboa en 2009. *O idiota* con Jeanne Balibar e Sylvie Testud distribúese en salas en 2009 logo de ser seleccionado no festival de Locarno. En 2012, *Por exemplo*, *Electra*, correalizado con Jeanne Balibar, recibe unha mención especial no Premio Jean Vigo.

NA LIBRARÍA NUMAX

El doble, Fiódor Dostoievski. Alianza, 2011

El doble. Dos versiones: 1846 y 1866,
Fiódor Dostoievski. Eterna Cadencia, 2013

Doppelgänger, ocho relatos sobre el doble,
VV.AA. Jekyll & Jill, 2011

Dr Jekyll and Mr Hyde, Robert Louis Stevenson.
Vintage, 2018

Vértigo, Alfred Hitchcock. Universal [BluRay]

La doble vida de Verónica, Krzysztof Kieslowski.
Avalon [DVD]

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TELF 981 560 250 | www.numax.org